

הנפשות מזיקין שבעולם על
שדבקים בבני אדם.

שנו רבותינו, אמר רבי יהודה בר
יעקב, תמה אני על אנשי הדור
אם רבם נעשים בכשרות. בא
וראה מה פתוב (ויקרא יא),
והתקדשתם והייתם קדשים,
מלמד שצריך אדם לקדש עצמו
בשעת תשמיש.

מה הקדשה שיכת לכאן? אמר
רבי יהודה בר יעקב, שלא יעשו
פריצות ופריצות, ולא לשם זנות
כבהמות, שהבהמות אינן עושות
אלא לכף.

שחרי שנינו, כל הבוהל לשם
זנות, או לשם מה שאמרנו, ולא
ישמר את עצמו מאותם הדברים
הצריכים, ששנינו בברייתא,
העבר ההוא שנולד, יהיה פריץ
חצוף וזנה רשע, ואינו בכלל זרע
אמת.

וכר הבוהל לשם מצוה ומקדש
עצמו ומכונן לבו לשם שמים,
יהיו לו בנים מעלים, צדיקים
וחסידים, יראי שמים, קדושים.
זהו שפתוב (שם) והתקדשתם
והייתם קדשים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על
שאינם מולידים אלא לשם זנות,
בעזות ובחציפות, אין להם אלא
אותה הנפש החיה הנתונה
לבהמות, שענינם אינם אלא
כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש
עצמם, פתוב בהם (ירמיה ב) ואנכי
נטעתיך שורק פלה זרע אמת. מה
האמת? אמר רבי אחא, אמת
שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש
לו אמת עם אשתו.

רב הונא אמר, לכון ולקדש
עצמו לשם שמים, שנאמר (תהלים
קכו) אם ה' לא יבנה בית שוא
עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין
הפונה לשם שמים לבנות הבית

הנפשות מזיקין שבעולם על שדבקים בבני
אדם.

תנו רבנן, אמר רבי יהודה בר יעקב, תמה אני
על אנשי הדור, אם רובם נעשים בכשרות.
תא חזי, מה פתיב, (ויקרא יא ג) והתקדשתם
והייתם קדושים, מלמד שצריך אדם לקדש
עצמו בשעת תשמיש.

מאי קידושא שייך הכא. אמר רבי יהודה בר
יעקב, שלא יעשו פריצות וחציפותא,
ולא לשום זנות כבהמות. שהבהמות אינן
עושות אלא לכף.

דחא תנן כל הבוהל לשום זנות, או לשום מה
דאמרן, ולא ישמור את עצמו מאותן
הדברים הצריכים, דתנינן במתניתא, (דף טו ע"א)
ההוא עוברא דאתיליד, ליהוי פריץ חצוף
זונה רשע, ואינו בכלל זרע אמת.

וכר הבוהל לשם מצוה, ומקדש עצמו, ומכוין
לבו לשם שמים. הווי ליה בנין דמעלי,
צדיקים וחסידים, יראי שמים, קדישין הדא
הוא דכתיב, (ויקרא יא ג) והתקדשתם והייתם
קדשים.

אמר רבי יהודה, הרשעים על שאינן מולידים
אלא לשם זנות, בעזות ובחציפות, אין
להם אלא אותה הנפש החיה הנתונה
לבהמות, שענינם אינם אלא כבהמה.

אבר צדיקים היודעים לקדש עצמם, פתיב
בהו (ירמיה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק פלה
זרע אמת. מאי אמת, אמר רבי אחא, אמת
בכל שאינו מהרהר באשה אחרת, ויש לו אמת
עם אשתו.

רב הונא אמר, לכון ולקדש עצמו לשם
שמים, שנאמר (תהלים קכו א) אם ה' לא יבנה
בית שוא עמלו בוניו בו. כלומר, אם אין

ולהוליד בנים, שוא עמלו בוניו
בו, שמכניס באותו הולד עמל
של שוא. ואיזהו עמל של שוא?
זו נפש חיה, שתכלה ותפרת
כהכל היוצא מן הפה, שהוא
שוא, והואיל והוא מכניסו באותו
הולד, הרי עמלו של שוא.

אמר רבי יצחק, אמת הוא
נוטריקון: אל"ף - אמ"ת, מ"ם -
מאר"ץ, תי"ו - תצמ"ח. כלומר,
(תהלים פה) אמת מארץ תצמח. מה
משמע? אמר רבי יצחק, בשעת
החבור שצריך להיות שם האמת
והישר, בשעה שנתנהו מארץ
ונתיסד, ולא בשעה שנתגבל,
והינו מה שאמר רב הונא, כל
בנין שאין בו יסוד - אינו כלום,
ואיזהו יסוד שצריך האדם בשעת
החבור, כפי שאמרנו.

רבי זירא אמר, פעם הייתי הולך
במדבר, ומצאתי ערבי אחד
שקיה נושא על כתפו משא של
י סאים, והיה זקן, ואמרתי לו,
הכח הזה צריך לעסק בתורה!
אמר, לא עשו אותי אבי ואמי
בשביל זה, אלא למעשה הזה.
שאני שמעתי את אבי, שבשעה
שעשה אותי, שתשוקתו לבן
היתה שיהיה לו פח להביא
תבואה מן השדה, ובעצה הזו
נמלך באותה שעה, והרי אני זקן,
ומה אעשה?

אמר רבי יהודה, אשרי מי
שאבותיו הרגרו בדבר טוב. מנין
לנו? מבת שבע אם שלמה,
שהכתוב מעיד עליה שהיא אם
שלמה ממש, משום שהתיסד
ממנה, מענינה, ומרהורה,
ומהשתדלותה, שנאמר (משלי לא)
מה ברי ומר בר בטני וגו'.

אמו מילא, אבל אביו מנין לנו?
שכתוב (תהלים קכז) שיר המעלות
לשלמה אם ה' לא יבנה בית שוא

הפונה לשם שמים, לבנות הבית ולהוליד
בנים, שוא עמלו בוניו בו, שמכניס באותו
הולד עמל של שוא. ואיזהו עמל של שוא.
זו נפש חיה, שתכלה ותפרת, כהכל היוצא
מן הפה, שהוא שוא, והואיל והוא מכניסו
באותו הולד, הרי עמלו של שוא.

אמר רבי יצחק, אמת הוא נוטריקון. א'
אמ"ת. מ"ם מאר"ץ. תי"ו, תצמ"ח.
כלומר (שם פה יב) אמת מארץ תצמח. מאי משמע,
אמר רבי יצחק, בשעת החיבור, צריך להיות
שם האמת והישר, בשעה שנתנהו מארץ
ונתיסד, ולא בשעה שנתגבל. והיינו דאמר
רב הונא, כל בנין שאין בו יסוד, אינו כלום.
ואיזהו יסוד, שצריך האדם בשעת החיבור,
כדקאמרן.

רבי זירא אמר, זמנא חדא הוה אזלינא
במדברא, ואשפחנא חד ערבאי, דהוה
מטיל אפתפיה מטול עשרה סאין, והוה סבא,
ואמרנא ליה, חילא דא בעי למלעי באורייתא.
אמר, לא עבדו לי אבא ואימא בגין כך, אלא
לעובדא דא.

דאנא שמעית לאבוי דבשעתא דעביד לי,
דכסופיה לבר הוה, דיהא ליה חילא
לאייתי עיבורא מן חקלא. ובהאי עיטא אימלך
בההיא שעתא, והא אנא סבא מאי אעביד.

אמר רבי יהודה, אשרי מי שאבותיו הרגרו
בדבר טוב. מנא לן, מן בת שבע אם
שלמה, דקרא מסהיד עליה, שהיא אם שלמה
ממש. משום דאתייסד ממנה, מענינה,
ומהרהורה, ומהשתדלותה, שנאמר (משלי לא ב)
מה ברי ומר בר בטני וגו'.

אימיה תינח, אבויה מנא לן. דכתיב (תהלים קכז)
שיר המעלות לשלמה אם ה' לא

עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר את המזמור הזה? אמר רבי יצחק, חס ושלום! אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה בפשעה שאמר הנביא לדוד הנה בן נולד לך כו', כי שלמה יהיה שמו. אמר דוד, בן אחד היה לי מבת שבע ומת, עכשו אחר יולד לי? מן שמיא הוא בא! ואמר שיר זה, ונתפונן בו לשם שמים. זהו שכתוב שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה אמרו.

אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסיע בפונה השלמה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמל, כמו שהיה בראשונה שעמלנו לשוא, ובשביל אותו החטא מת, ואני יש לי להטרד מירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מפל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, שהניח עשר נשים פילגשים לשמר הבית, והיה מה שהנה, ועל כן שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתפונן דוד עליו לשם שמים, ואמו גם כן נתפונה לשם שמים, ויצא מהם שלמה, שכתוב בו וישב שלמה על פסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא למואל. מהו למואל? כמו למו פי. מלמד ששניהם נתפוננו למו אל, כמו לאל.

ומכאן למדנו, כל המתפונן לשם שמים, באותה שעה יוצא ממנו בן מעלה. ומנין לנו? משמואל שנתפונה אמו עליו תמיד לשם שמים, שכתוב ונתתיו לה, וכן אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הבן הזה. מכאן יהיה מזמן למואל, כלומר, נתון הוא לאל.

שנו רבותינו, אמר רבי יוסי בן פזי, פעם אחת הייתי הולך בדרך

יבנה בית שוא עמלו בוניו בו. וכי שלמה אמר זה המזמור. אמר רבי יצחק חס ושלום, אלא דוד אמרו ברוח הקדש על שלמה בפשעה שאמר הנביא לדוד, (ה"א כ"ח) הנה בן נולד לך, כי שלמה יהיה שמו, אמר דוד בן אחד היה לי מבת שבע, ומת, עכשו אחר יולד לי, מן שמיא הוא בא. ואמר שיר זה, ונתפונן בו לשם שמים, הדא הוא דכתיב, שיר המעלות לשלמה, בשביל שלמה אמרו.

אם ה' לא יבנה בית, אם סיעתו לא יסיע בפונה השלימה שלי, שוא עמלו בוניו בו, לשוא נעמול כמו שהיה בראשונה, שעמלנו לשוא, ובגין ההוא חובה מת. ואנא אית לי לאתטרדא מן ירושלים, ובעוד שאני אצא, אם ה' לא ישמר עיר מפל אדם, שוא שקד שומר. אמר רבי יצחק, (נ"א פנחס) שהניח עשר נשים פילגשים לשמור הבית, והיה מה דהיה. ועל כן, שוא שקד שומר.

אמר רבי יהודה, בשביל שלמה נאמר שיר זה, שנתפונן דוד עליו לשם שמים.

ואמו גם כן נתפונה לשם שמים. ויצא מהם שלמה, דכתיב ביה (שם כ"ט כ"ג) וישב שלמה על פסא ה' למלך. אמר רבי יצחק, לפיכך נקרא למואל, מאי למואל, כמו למו פי. מלמד, ששניהם נתפוננו למו אל כמו לאל.

ומכאן למדנו, כל המתפונן לשם שמים. באותה שעה, נפיק מגיה בר דמעלי.

ומנא לן, משמואל, שנתפונה אמו עליו תמיד לשם שמים, דכתיב (ש"א א י"א) ונתתיו לה, וכן (ש"א ב ט) אל הנער הזה התפללתי. וכן אמר דוד, אם יהיה לי הבן הזה, מכאן יהיה זמין למואל. כלומר, נתון הוא לאל.

תנו רבנן, אמר רבי יוסי בן פזי, זמנא חדא